

K 7/M 45

120000868967

РОЛЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ

1975 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

**XV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1975**

Посветен на 30 годишнината от победата над
фашистка Германия

**КОНЦЕРТ
НА
СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР
НА БУРГАСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ**

Диригент: з. а. ИВАН ВУЛЪПЕ

Диригент на хора: з. а. ВАСИЛ АРНАУДОВ

**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**

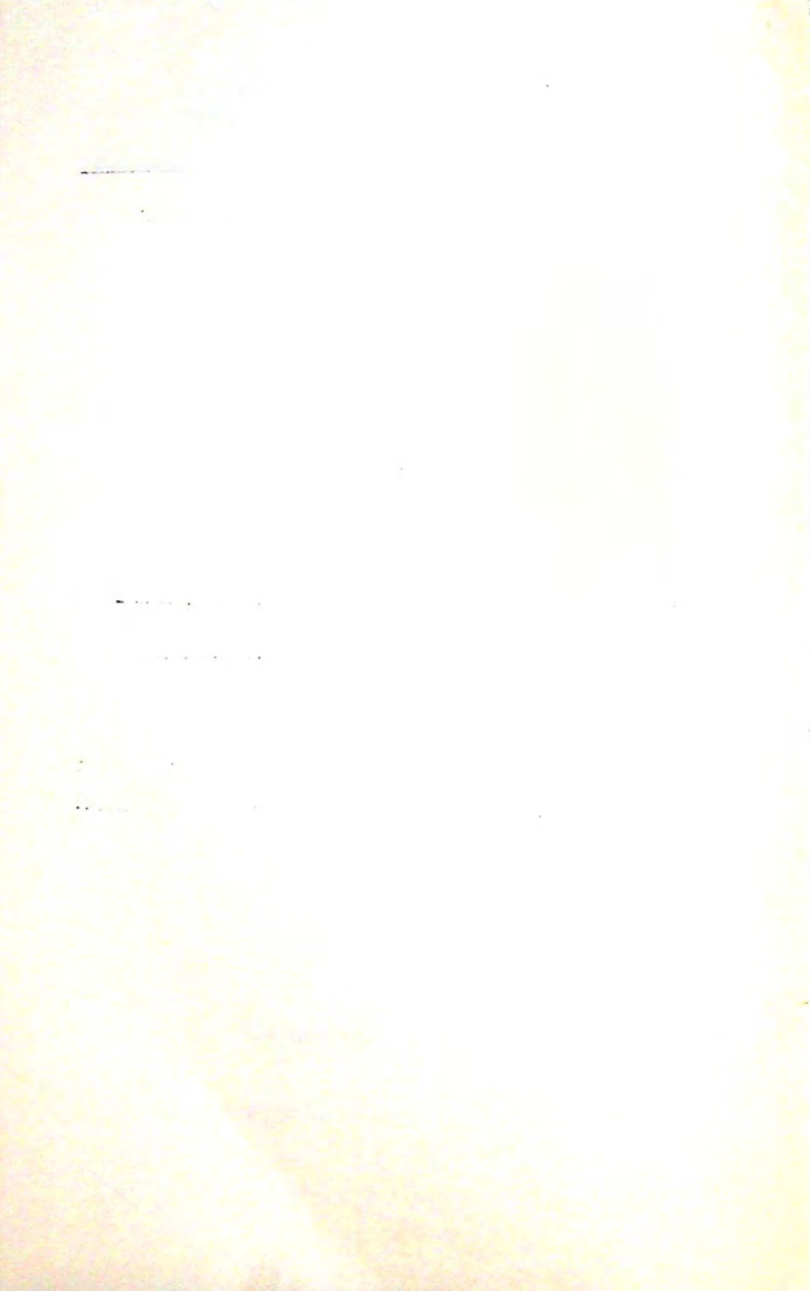
120000868967

3 април . . . четвъртък

19,30 часа

Зала: Дом на културата

44/8128

ЦВЕТАН ЦВЕТАНОВ

— Радостна увертюра

ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ

— Симфония № 2 „Велики Преслав“

„Всред развалините на Велики Преслав“

„Една стара песен“

„Конници идат“

„Пред стените на Велики Преслав“

„Гежка стъпка“

„Кръглата църква“

„Краят на песента“

МОЦАРТ

...Концерт за пиано в ре минор
Солист. Петер Топерезер — ЧССР

Allegro

Romanze

Allegro vivace

МОЦАРТ

— Меса в До мажор — „Коронационна“

Kyrie — Andante maestoso

Gloria — Allegro con spirito

Credo — Allegro molto

Sanctus — Andante maestoso

Agnus Dei — Andante sostenuto

С участието на хор „Родина“

Солисти:

Емилия Максимова

Весела Зорова

Петко Маринов

з. а. Павел Герджиков

ЦВЕТАН ЦВЕТАНОВ – „Радостна увертюра“ е едно от произведенията, писани от композитора през следните няколко години. Самото заглавие на увертюрата ясно подсказва за намерението на автора да пресъздаде една празнична, емоционално наситена, светла и жизнеутвърждаваща атмосфера.

Радостна увертюра е написана от автора в класическа сонатна форма. Темите и се отличават с вътрешно сродство и едновременно участвуват в общата драматургия като две самостоятелни образни сфери, взаимно допълващи се. Увертюрата започва с кратко въстъпление в соло тимпани. Това е мотив, изграден върху три тона, намиращи се в кварто-квинтово съотношение. Метроритмичния строеж на мотива на въстъплението оказва значително влияние върху по-нататъшното развитие. Първата тема е поверена на соло флейта и продължава в пиколо на фона на остинатно движение в обой и кларинети. Тя има жив, подвижен, танцуваел характер. След преход чрез контрастно съпоставяне настъпва качествено нов момент — появата на лиричната втора тема. Тя се развива като двуглас, осъществен от соло обой и флейта и има пасторален характер. В заключението на експозицията отново се появяват елементи от главната тема, които постепенно се загубват в общото затихване. В началото на разработката частойчиво звучи мотива от въстъплението в тимпани и пиано. Елементи от двете теми се развиват полифонично, свързани в устремно движение. Репризата отразява темите на експозицията, но вече променени. Увертюрата завършва с бляскав финал, чийто заключителни акорди отново утвърждават главната тема.

ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ е един от основоположниците на българската национална композиторска школа. Интонационното мислене на В. Стоянов се оформи върху особеностите на народния фолклор. Неговият хармоничен език е богат и цветист, а оркестрацията – пълнозвучна, пишна и колоритна.

В симфонията „Велики Преслав“ В. Стоянов се обръща към историческата тематика. Идеята за написване на произведението възниква у автора през 1967 год. и в не-

го той рисува със средствата на музиката, картини от втората столица на Първото българско царство. Симфонията има своеобразен строеж, налагащ се от идейния ѝ замисъл. Тя се състои от седем части, всяка от които носи програмно заглавие. Някои от тях са свързани със съществуващите и днес исторически паметници: „Сред развалините на Велики Преслав“, „Пред стените на Велики Преслав“, „Кръглата църква“, а други са плод на богатата авторова фантазия, строго придържаща се към общата идея „Конници идат“, „Тежки стъпки“. В симфонията са използвани интонации от произведението на Йоан Кукузел „Полиелей на българката“. Това произведение е посветено на майката на Кукузел и изградено върху български народни песни от 13 век.

I част на симфонията — „Сред развалините на Велики Преслав“ е написана в сонатна форма. Мрачната и пропита с дълбок размисъл главна тема прозвучава след кратко въстъпление. Подчертан емоционално-образен контраст внася втората тема, със своя светъл лиричен характер. Втората част — „Една стара песен“ е изградена върху мелодически интонации от „Полиелей на българката“. През цялата част звучи широка напевна мелодия с повествователен характер. „Конници идат“ е изградена в непрекъснато растящо динамично напрежение и създава една ярка образна картина, в която като че личуваме стъпките на старите български войни. Силен динамичен контраст внася IV част — „Пред стените на Велики Преслав“. Пълната звучност на медните, дървените и ударните пресъздава величието на древната столица, а едва доловимата звучност на ниския црайх тихо разказва за нейната разруха.

VI част — „Кръглата църква“ е изградена във формата на рондо, чиято основна тема е широка мелодия с хорален характер. Последната VII част — „Край на песента“ започва с ярки фанфарни мотиви. Тя представлява тържествен финал на цялата симфония, обобщаващ основната идея на автора.

Концертът за пиано в ре минор от МОЦАРТ е написан през 1785 год. и по значителност и дълбочина на образите, по мащабност и динамика на развитието не от-

стъпва на най-хубавите симфонии на композитора.

Драматургията на Моцартовия концерт е основана на контрастното противопоставяне на трите части. Първата част на концерта, написана в сонатна форма, започва с широка оркестрова експозиция, в чието начало звучи главната тема. Пълна с драматична експресия, тя се развива на фона на синкониран ритъм и има развълнуван характер. В момента на въстъпването на солиста се появява още един елемент на главната тема. Това е лирически песенен образ, обаятелен с известна меланхолич. Той включва интонации, характерни за битовата музика. Темата, изложена в солиращото пиано, става интонационна основа на концерта и създава единство и цялостност на целия цикъл. Подобни на нейната интонация лежат в основата на темата на прехода, а също така и във втората тема на I част. Основната тема на финала, многократно повтаряща се и с интензивно симфонично развитие, още по-вече засилва драматическата развълнуваност, характерна за главната тема на I част. По такъв начин, крайните части на концерта се свързват чрез една емоционална и интонационна общност. Средната бавна част на цикъла е лирически романс, изпълнен с искрено, задушевно чувство. Моцарт е нарекъл II част на концерта „Романс“, название, което не било прието за инструменталната музика на 18 в., а се появява доста по-късно едва в 19 в. при романтиците. С това название Моцарт очевидно е искал да подчертае лирическия характер на II част, внасящ контраст между крайните драматически части на концерта.

Хоровото и кантатно-ораториално творчество на Моцарт крие в себе си неизчерпаема съкровищница на музикална красота и е неизменна част от репертоара на всички големи хорови колективи. Моцарт е писал мотети, кантати, меси, Реквием. Въпреки религиозните си текстове, тези произведения са безкрайно далеч от ортодоксалната църковна музика и по своето звучене малко се отличават от светските произведения на Моцарт.

Този характер на хорово-инструменталните творби на великия композитор е обусловен преди всичко от неговото общо виждане за света.

Просветителските идеи намират отражение в цялото творчество на Моцарт, в това число и в неговите кан-

татни произведения.

В тях е възплътена любов към живота, към хората, разкрити са богатия свят на човешките преживявания и високо хуманни идеали.

Месата в До мажор — „Коропационна“ — е написана за солисти, хор и оркестър (без виоли). Тя се изпълнява на латински език и се състои от традиционните пет части, характерни за всяка меса (Кирие, Глория, Кредо, Санктус, Бенедиктус, Агнус деи). Макар и написана в традиционна форма, месата е дълбоко проникната от силния хуманизъм на автора и изразява общочовешки мисли, чувства, идеи. Тя е създадена в последните години от живота на композитора и носи белега на една зряла творческа мисъл. Нейното звучене по Моцартовски светло, пленява с мелодичната си красота и свежест.

